

Minningarorð um elskaða pápa okkara, Tonny Thomsen

Tú elskaði havið; tú elskaði tað, sum havið gav. Tíni bestu ár brúkti tú á sjónum; at enda tók sjógvurin teg. Tín síðsta túr við Sjóborgini fór tú týsdagin tann 31. mars, og av honum komst tú ongantíð heimaftur.

Pápi mín var sjómaður burturav; sjógvurin var hansara eitt og alt. Líka-sum vit onnur hava brúk fyri luft, so hevði babba brúk fyri sjónum. Tá ið eg skuldi velja mær starv, segði babba altíð við meg: »Ongin verður leingi í einum starvi fyri penganna skuld; hugurin má dríva verkið«. Hetta legði eg mær í geyma, tí at eg sá, at babba gleddi seg, tá ið hann skuldi til arbeiðis; ein orsök til lívsgleði hansara var at finna í arbeiðinum. Takk fyri at tú lærði meg at tora at velja eftir egnum áhuga, og ikki lata onnur áhugamálið forða mær í at skilja, hvat veruliga hevur virði.

Babba elskaði ikki einans havið; hann elskaði eisini familjuna. Vit hava øll brúk fyri mati og drekka fyri at kunna halda áfram, og fyri babba var familjan at samanlíka við júst hetta. Styri hansara var grundfest í familjuni.

Øll høvdu vit stóran týðning fyri babba, men eyðsýnt var, at av okkum øllum, var mamma tann, sum hann helsti seg mest til. Umframt mammu og okkum systkini, knýtti babba seg til mammu sína – kanska serliga aftaná at abbi fórst við Gamla Tummas, tá ið babba var tredivu ára gamal.

Tá ið abbað barni komu, varð babba bæði stoltur og glaður, hann hevði altíð tíð at sita við teimum í fanginum ella at spæla við tey.

Minnini um babba eru nógv, og 1000

blaðsíður høvdu ikki verið nóg mikið at givið bert eina so nøkurlunda lýsing av babba. Men um eg hugsi um hann, so koma orð til mín sum: gávumildur, vitugur, reiðiligur, framhugsin og áhaldandi.

Fyri pápa mín var tað sera umráðandi at geva; at vera gávumildur. Ofta gav babba øðrum fisk – í eitt so ríkt mát, at tá ið hann kom til húsa, bar so á viðhvørt, at ongin fiskur var eftir til okkum. Um eg onkuntíð bað hann um okkurt, fekk eg altíð dupult ella tridupult frá honum.

»Vitugt« og »rætt« fylgdust altíð at hjá babba. Hann ynskti ikki at fara fram við svikum, men royndi í øllum, sum hann gjørdi, at geva hvørjum sítt og halda seg burtur frá tí, sum var ímóti landsins – og mansins – lógum.

Babba segði altíð, at »tann, sum ikki dugir at húsast, tá ið lítið er um hendi, hann dugir heldur ikki, tá ið hann hevur nógv«. Onkuntíð gekk ikki so væl hjá babba, men hann vildi ikki leggja áramar inn – í mótgongd ella tá ið lítið var um hendi. Babba reisti seg altíð aftur; gekk ikki so væl við tí táverandi stöðuni, so fann babba altíð uppá ráð.

Hetta skapti pápa mín, og við hesum sum grundarlag bygdi babba virksemi sítt. Babba byrjaði á botninum og arbeiðdi seg sjálvur upp; hesum var hann sera stoltur av. Tað, sum babba kanska dámdi serliga væl, var at hann átti skipini sjálvur og á tann hátt var óheftur av øðrum; honum dámdi at sleppa at ráða sær sjálvum, uttan at onnur spurdu »hvussu« og »hví«. Tí at honum dámdi væl at royna seg sjálfvan – bæði so og so; og tá ið vit øll hildu, at nú var kanska roynt ov nógv, so vísti hann okkum, at framhugsni hansara var ikki langt av leið.

Babba legði alla sína orku og megi í tað, sum hann gjørdi; hansara partur lá ongantíð eftir. Millum annað hetta kendi eg hann fyri, og í øllum hesum fer babba altíð at standa sum ein fyrmynd fyri meg.

Men í dag kennist, sum um vit hava ikki nógv eftir; tónrúmið í heimi okkara er stórt nú babba og Hannus eru farnir. Babba gjørdist 56 ár og Hannus 23 ára gamal; vit hildu, at vit fóru at hava tykkum hjá okkum í nógv ár afturat, men hesum gjørdust vit ikki harrar yvir.

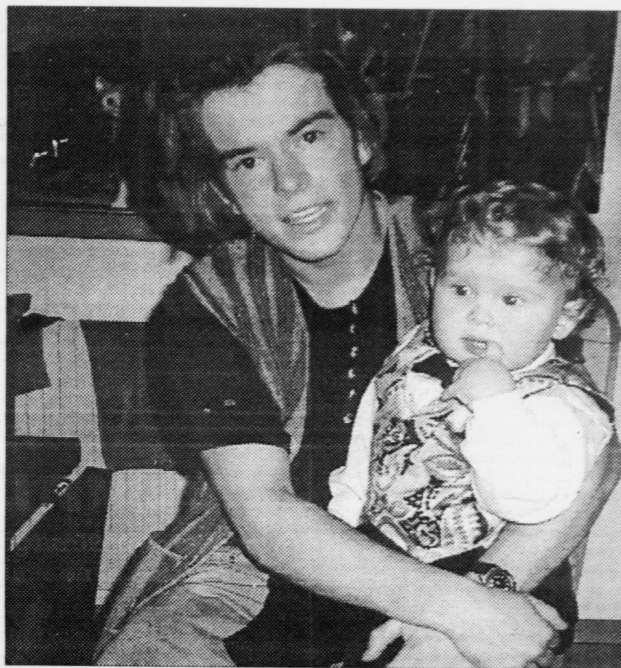
Saknurin kenst svárur hjá okkum øllum, sum eftir sita; kanska serliga hjá tær, mamma, sum hevur mist bæði mann, son og verson, og hjá tær Sóleyg, sum umframt at hava mist pápa og beiggja, er vordin einkja á so ungum árum. Omma og systkin, vit hava øll mist nógv. Hjá okkum øllum fer røðurin at kennast nógv ferðir tyngri í langa tíð framyvir, men latum okkum taka árar í hond og halda áfram.

Mín bøn er, at vit minnst pápa mín fyri alt tað góða, sum hann var og gjørdi. Harrin gav okkum loyvi at kenna hann í eina tíð, og tað vil eg takka honum fyri. Má Harrin styrkja og varðveita okkum øll í stóru sorg okkara.

Friður veri við minninum um pápa okkara,

vegna systkini,
Anita Thomsen Simonsen

Minningarorð um elskaða beiggja okkara, Hannus Thomsen

Tú fór við Sjóborgini; tað kennst so lægt, at tú ert vekk og ikki kemur aftur. Tú gjørdist bert 23 ára gamal.

Sum heilt lítil sigldi tú við babba; longu sum 10 ára gamal fór tú fyrsta túrin til skips – við Sjóborgini, og tú sigldi nógvur túrar afturat bæði við Sjóborgini og øðrum skipum, áðrenn tú fór fyrri síðstu ferð.

Aftaná at hava lokið 10. flokk, fór tú til skips við babba; hugurin mundi vera til sjógvin, tí at tú royndi títt umborð, og tú læs nógvur bókur um fiskiskap, tá ið tú var í landi.

Umframt sjógvin dámdi tær sera væl tónleikin. Í '95 fór tú á háskúla í Danmark, har tú valdi tónleikin sum sergrein. Heimafturkomin fór tú aftur til skips, men fyrri uml. tveimum árum síðan fór tú á Skála Skipasmiðju at arbeiða. Tá ið skipasmiðjan læt aftur, fekst tú starv hjá Byggeservice á Skála, og har hevði tú tína gongd til fyrst í '98; tá gjørdi tú av at fara aftur til skips.

Vit kendu Hannus sum ein sera hjálpsaman drong; hann var altíð fúsar at hjálpa til, tá neyðugt var. Bað man Hannus gera nakad, so bleiv tað gjørt.

Hannus var ógvuliga álitisfullur; hann trúði altíð tí, sum fólk søgdu og trúði á, at verðin var eitt gott stað. Hann bleiv skuffaður av og á, men hesi evnini gjørdu hann færi av nýggjum at hava álit á øðrum, og á hendan hátt at halda áfram.

Eg legði altíð til merkis, hvussu góður Hannus var við smábørn. Hann var gubbi at soni mínum, og hvørja ferð hann sá Tummas, tók Hannus hann upp í fávningin ella setti seg niður á gólvið at spæla við hann.

Tónleikurin var eitt tað týðningarmesta fyri Hannus. Hann skrivaði sangir,

gjørdi lög til, sang og spældi guitar og klaver. Heimastudio keypti hann sær til tess at kunna taka upp. Eg haldi, at tónleikurin meira enn nakad annað avspeglar ta kreativu síðuna hjá Hannusi, sum vit annars ikki sóu so nógv til. Kreativiteturin, sum hann á hendan hátt sýndi, var stórur; hann dugdi at skapa tónleik, sum var hansara egni og avspeglar hann; – tey virðir, persónligheit, dreyamar o.a., sum Hannus hevði.

Vit minnst Hannus sum ein, sum spreiddi gleði í heimi okkara, og vit fara at sakna hann nógv. Tú gavst okkum minnini, og tú gavst okkum tónleikin; hesum vilja vit aldri sleppa.

Eg vil minnst Hannus við at citera eitt brot úr einum sangi hjá honum; møguliga sigur tað okkum meir um Hannus, enn okkara orð kunnu. Sangurin er bygður á filmin, sum er gjørdur yvir kríggið í Vietnam, har ein maður gerst lamin. Brotið er umsett úr enskum

»Nógv fólk doyðu; nógv fólk mistu alt, gjørdust fátøk.
Men hesin maðurin gav alt fyri onki;
kærleiki hansara til landið gav honum mót at kempa,
men hetta gjørdist eisini bani hansara«.

»Nú veitst tú, hvat hesin eini maðurin gjørdi;
gav sítt egna lív, hóast hann ikki var annað enn eitt barn.
Tøkk, sum hann fekk, var at gerast einsamallur;
ongin vildi vita av honum«.

Friður veri við minninum um beiggja okkara,

vegna systkini,
Anita Thomsen Simonsen